

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **D. N.**
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2017, č. j. KUKHK-12190/DS/2017/SR

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Trutnov (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 2. 2017, sp. zn. 2016/2260/SPR/KAV, č.j. 14618/2017 a toto rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Shora uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 12. 3. 2016 v 9:40 hodin, v obci Pec pod Sněžkou, na místní pozemní komunikaci vedoucí od silnice č. II/296 směrem k lyžařské sjezdovce Javor – Ski areál Pec pod Sněžkou, jako řidič osobního motorového vozidla značky Škoda Superb, reg. značky nerespektoval dopravní značku č. B11 „Zákaz vjezdu všech motorových vozidel“ s dodatkovou tabulkou č. E12 s textem „Mimo vozidel s povolením MěÚ Pec p. Sn. A Správy KRNAP“, čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou správní žalobou. Žalobní námitky shrnul do celkem šesti žalobních bodů, označených: prekluze; porušení dopravní značky č. B11, zavinění, retroaktivita, vady výroku, materiální stránka přestupku.
4. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části V. odůvodnění.
5. Žalobce navrhl zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zároveň shrnul všechny skutkové okolnosti případu a právní hodnocení, k němuž dospěl. Závěrem svého vyjádření reagoval pouze na jednu z žalobních námitek žalobce, a sice na námitku spočívající ve lhůtě pro projednání přestupku spáchaného dne 12. 3. 2016, kdy žalobce ve své žalobě zastává a vysvětluje své přesvědčení, že tato lhůta skončila dnem 12. 3. 2017. Žalovaný ve vyjádření k žalobě podrobně argumentuje, proč tomu tak není a na spáchaný přestupek se vztahuje již dvouletá prekluzivní lhůta (nikoli lhůta jednoletá, jak uvádí žalobce).
7. Žalovaný má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání.
8. Žalobu navrhl zamítnout.

IV. Jednání soudu

9. K jednání konanému dne 15. 5. 2019 se dostavil pouze zástupce žalobce, žalovaný se z jednání omluvil.
10. Zástupce žalobce odkázal na podanou žalobu.
11. Krajský soud konstatoval vyjádření žalovaného k žalobě ze dne 12. 9. 2017 a obsah správního spisu.
12. Zástupce žalobce nenavrhl doplnění dokazování, proto přistoupil k závěrečné řeči. V té uvedl, že žalobce trvá na zrušení obou rozhodnutí správních orgánů, tedy jak rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně a požaduje, aby mu byly

přiznány náklady řízení, které vyčíslí ve lhůtě tří dnů. Jednání bylo za účelem vyhlášení rozhodnutí odročeno na den 22. 5. 2019.

V. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
14. Krajský soud předesílá, že není smyslem soudního přezkumu ani stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).
15. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel od Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, územní odbor Trutnov (dále jen „Policie ČR“) oznámení přestupku dle 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu na osobu žalobce, který dne 12. 3. 2016 V 9:40 hodin na místní komunikaci v Peci pod Sněžkou, na Javoru, jako řidič osobního motorového vozidla žluté barvy, značky Škoda Superb 3T, registrační značky nerespektoval dopravní značku B11 (zákaz vjezdu všech motorových vozidel) opatřenou dodatkovou tabulkou (mimo vozidel s povolením MěÚ Pec p. Sn. a správy KRNAP) a při kontrole nepředložil platné povolení k vjezdu, které nevlastní, čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu.
16. Ve správním spise je založen úřední záznam Policie ČR ze dne 12. 3. 2016, popisující přesný čas a místo kontroly žalobce, který shora uvedeným vozidlem projel kolem dopravní značky B11 (zákaz vjezdu všech motorových vozidel) opatřené dodatkovou tabulkou (mimo vozidel s povolením MěÚ Pec p. Sn. a správy KRNAP) a kolem službu konajících policistů, pokračoval podél parkoviště až na jeho konec, kde vozidlo zastavil a setrval na místě řidiče. Následně k němu cca 50 m došli zasahující policisté. S řidičem (žalobcem) bylo na místě sepsáno oznámení přestupku, vozidlo a místo spáchání přestupku byly vyfotografovány a z prováděné kontroly byl pořízen audiovizuální záznam. Žalobci byl vysvětlen přestupek, kterého se dopustil, ten však uvedl, že si není vědom toho, že by nějaký přestupek spáchal. S přestupkem nesouhlasil, policistům sdělil, že věc za něj bude řešit advokát.
17. Správní orgán I. stupně rozhodl dne 23. 3. 2016 o přestupku v příkazním řízení. Žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť dne 12. 3. 2016 v 9:40 hodin, v obci Pec pod Sněžkou, jako řidič osobního motorového vozidla značky Škoda Superb, reg. značky, na místní pozemní komunikaci vedoucí od silnice č. II/296 směrem k lyžařské sjezdovce Javor – Ski areál Pec pod Sněžkou, nerespektoval dopravní značku č. B11 „Zákaz vjezdu všech motorových vozidel“ s dodatkovou tabulkou č. E12 s textem „Mimo vozidel s povolením MěÚ Pec p. Sn. A Správy KRNAP“, čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Za spáchaný přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

18. Proti příkazu popsanému v předchozím odstavci podal žalobce blanketní odpor, kterým byl příkaz zrušen.
19. Následně bylo žalobci doručeno předvolání na ústní jednání, ze kterého se žalobce prostřednictvím svého zástupce omluvil a uvedl, že netrvá na své účasti při projednávání věci. Zástupce žalobce do protokolu o ústním jednání dne 24. 1. 2017 uvedl, že sdělenému obvinění z přestupkového jednání rozumí, nežádá dalšího vysvětlení a nejsou mu známy žádné zákonné překážky, které by bránily v projednání věci. K provedenímu dokazování, kdy správní orgán provedl důkaz oznámením přestupku ze dne 12. 3. 2016, fotodokumentací z místa přestupku včetně fotografie osoby ztotožněné na základě občanského a řidičského průkazu předloženého řidičem vozidla, audiovizuálním záznamem dokumentujícím komunikaci mezi zasahujícím policistou a řidičem vozidla, neměl zástupce žalobce žádné výhrady ani připomínky. Správní orgán prvního stupně závěrem jednání sdělil zástupci obviněného (žalobce), že dosud shromážděné podklady a předložené důkazy shledává správní orgán jako dostatečné a úplné pro vydání rozhodnutí a žalobci stanovil lhůtu k vyjádření do 1. 2. 2017. Žalobce, ani jeho zástupce možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí nevyužili. Dne 9. 2. 2017 správní orgán I. stupně rozhodl, že žalobce se dopustil předmětného přestupku.
20. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání. Na výzvu k doplnění podání ve smyslu § 37 správního řádu žalobce ani jeho zástupce nereagovali. V odvolacím řízení žalobce žádné námítky neuplatnil. Žalovaný rozhodl o odvolání žalobou napadeným rozhodnutím dne 8. 6. 2017 tak, že jej zamítl.
21. Žalobce uplatnil v žalobě řadu námitek, které formálně rozčlenil do šesti žalobních bodů. Krajský soud konstatuje, že neshledal žádnou z uplatněných žalobních námitek důvodnou. Zároveň předeseílá, že při jejich vypořádávání sice bude respektovat členění na žalobní body zvolené žalobcem, nepovažuje však za účelné podrobně vyvracet jednotlivé námítky tím způsobem, že by výslovně reagoval na každý dílčí argument žalobce.
22. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je sice povinností správních orgánů a soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit, tuto povinnost ale nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Podstatné je, aby se vypořádaly se všemi základními námitkami účastníka řízení. Správní orgán či soud mohou na určité námítky reagovat také implicitně, tím, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentují vlastní ucelený argumentační systém. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Opačný přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně u podání obsahujících zjevně absurdní námítky, k porušení zásady hospodárnosti řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 47/2012 – 58, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, a ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 36/2013 – 30, bod 41).

V.1. Prekluze

23. V tomto žalobním bodu žalobce namítl, že přestupek spáchaný 12. 3. 2016 bylo dle § 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), možné projednat pouze ve lhůtě do 12. 3. 2017. Žalobce se argumentačně opřel o dělenou účinnost novely zákona o přestupcích provedenou zákonem č. 204/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů,

zákon č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (dále jen „novela“). Namítá, že hmotněprávní úprava odpovědnosti za přestupek ve znění novely musí být aplikována na přestupky spáchané ode dne 1. 10. 2016. Na přestupky spáchané do 30. 9. 2016 musí být aplikována původní úprava odpovědnosti za přestupek před účinností novely. K této věci se žalobce odkazuje na srovnatelně stejný názor, ke kterému dospěl např. Krajský úřad Jihomoravského kraje, ve svém metodickém pokynu ze dne 21. 9. 2016, č. j. JMK 142349/2016.

24. K této žalobní námitce krajský soud konstatuje, že ve znění před novelou provedenou zákonem č. 204/2015 Sb. stanovil § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, že *„přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie.“* Pokud by tedy byl na přestupky žalobce aplikován § 20 zákona o přestupcích ve znění před touto novelou, uplatnila by se na něj pouze jednoletá prekluzivní lhůta.
25. Zákonem č. 204/2015 Sb. byl do ustanovení § 20 zákona o přestupcích vložen nový odstavec 2, který stanoví, že *„běh lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 se přerušuje zahájením řízení o přestupku, jakož i vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným; je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu o uložení pokuty, přerušuje se běh lhůty jeho doručením“* a odstavec 3, dle něž *„přerušením běhu lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 začíná běh nové lhůty pro projednání přestupku; přestupek však nelze projednat, uplynuly-li od jeho spáchání dva roky.“* Zákon č. 204/2015 Sb. tedy zavedl v rámci řízení o přestupcích institut přerušení běhu prekluzivní lhůty. V důsledku vyjmenovaných skutečností se běh jednoleté prekluzivní doby přerušil a tato začne běžet znovu. Zároveň je však stanovena objektivní prekluzivní lhůta dvou let, jejímž uplynutím zanikne odpovědnost pachatele za přestupek.
26. Čl. XXVI zákona č. 204/2015 Sb. upravuje účinnost tak, že *„tento zákon nabývá účinnosti prvním dnem čtrnáctého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení (tj. 1. 10. 2016), s výjimkou ustanovení čl. I bodů 3 až 8, 11 až 16, 17, 18, 23 až 25 a 29, čl. III bodů 1, 4 až 32, 34 až 40, čl. IV a čl. XII bodu 3, která nabývají účinnosti prvním dnem druhého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení (tj. 1. 10. 2015). Změna ustanovení § 20 zákona o přestupcích je pak upravena v čl. I bodu 6 tohoto zákona. Přechodné ustanovení, upravené v čl. II bod 3 zákona č. 204/2015 Sb. však taktéž stanoví, že „ustanovení § 20 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, o přerušení běhu lhůty zahájením řízení se použije pouze u přestupků spáchaných ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona“.*
27. NSS se k otázce účinnosti § 20 zákona o přestupcích ve znění výše zmíněné novely již vyjádřil v rozsudku ze dne 21. 12. 2017, č. j. 3 As 278/2016 - 39, kde uvedl, že *„[z] části první článku II. bodu 3 přechodných ustanovení zákona č. 204/2015 Sb., kterým se mění zákon o přestupcích a o Rejstříku trestů, totiž vyplývá, že ustanovení § 20 zákona o přestupcích, ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona (tj. od 1. 10. 2015) o přerušení běhu lhůty zahájením řízení, se použije pouze u přestupků spáchaných ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona“.*
28. K totožné rozhodné právní otázce se následně NSS vyjádřil i v rozsudcích ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 86/2018 - 38 a č. j. 7 As 87/2018 - 34. Následující citace z uvedených rozsudků považuje krajský soud za plně relevantní i v nyní posuzované věci, a proto i nadále platí, že *„[n]ení tedy pochyb o tom, že samotné novelizované znění § 20 nabylo*

účinnosti již dne 1. 10. 2015. (...) Samotný čl. II bod 3 novely není zahrnut mezi ustanoveními, na která dopadá výjimka z obecné účinnosti novely. To znamená, že zatímco novelizované znění § 20 nabylo účinnosti již dne 1. 10. 2015, samotné přechodné ustanovení k § 20 nabylo účinnosti o rok později. (...) Jazykový výklad tedy (...) vede k závěru, že od 1. 10. 2015 byla účinná změna § 20 zákona o přestupcích, avšak pro tuto změnu nebyla v právním řádu v období od 1. 10. 2015 do 30. 9. 2016 upravena přechodná ustanovení. (...) Je pravdou, že jazykový výklad vede z legislativně technického hlediska k poměrně nestandardnímu závěru, že přechodné ustanovení ke změně § 20 nabylo účinnosti o rok později než samotná změna § 20. Ani tato skutečnost však nečiní úpravu přechodného ustanovení obsoletní. (...) V nyní posuzované situaci je zřejmé, že přechodné ustanovení mělo být s ohledem na svůj úzký vztah k ustanovení měnícímu § 20 účinné současně s ním, tedy od 1. 10. 2015. Nezahrnutí přechodného ustanovení do výjimek uvedených v čl. XXVI je třeba s ohledem na povahu přechodných ustanovení považovat za nedůslednost zákonodárce, který nemohl zamýšlet, aby v období od 1. 10. 2015 do 30. 9. 2016 neplatilo přechodné pravidlo mající toliko akcesorický charakter. Obdobnou nedůsledností je rovněž použití formulace „ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona“ v přechodném ustanovení za situace, kdy je účinnost novely dělená. Stěžovatel dovozuje, že je tímto obratem myšlena účinnost novely jako celku, tj. 1. 10. 2016. Takový závěr ovšem nemá žádné opodstatnění. Novela žádnou „celkovou“ účinnost neobsahuje. Není tedy důvod, aby muselo být citovaným obratem myšleno právě a pouze pozdější datum účinnosti. Upravuje-li novela dvě data účinnosti, je nutné obrat „ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona“ vnímat dvojité, a to vždy v závislosti na tom, zda daná norma souvisí s ustanovením, které nabylo účinnosti dne 1. 10. 2015, anebo s ustanovením, které nabylo účinnosti dne 1. 10. 2016. Jak již bylo uvedeno výše, přechodná ustanovení mají akcesorický charakter. Z toho plyne, že daný obrat je v jejich případě nutné vztahovat na účinnost konkrétní normy, k níž se přechodné ustanovení vztahuje. V nyní posuzovaném případě tedy na účinnost změny § 20 zákona o přestupcích, která nastala dne 1. 10. 2015. Opačný výklad by vedl pouze k tomu, že by přechodné ustanovení v podstatě ještě nahrazovalo legisvakanci lhůtu, což však není jeho účelem. Tento účel naplnila ustanovení upravující účinnost, která stanovila, po jaké době od vyhlášení novely ve Sbírce zákonů byla změna § 20 účinná. [24] Výše uvedené vede k jednoznačnému závěru, že § 20 ve znění novely je možné aplikovat na činy spáchané po jeho účinnosti, tj. po 1. 10. 2015. Nelze proto než konstatovat, že zákon neumožňuje více rovnocenných způsobů výkladu, a nelze tak na věc aplikovat zásadu *in dubio mitius* (při pochybnostech postupovat mírněji).“

29. Krajský soud se proto plně odkazuje na shora citovaná rozhodnutí NSS, ve kterých byla předmětná otázka výkladu přechodných ustanovení zákona č. 204/2015 Sb. komplexně a jednoznačně rozřešena. Výše citovaný text lze také plně vztáhnout i na žalobcovu námitku v nyní posuzované věci. Lze proto vycházet z toho, že § 20 ve znění zákona č. 204/2015 Sb. je možné aplikovat na činy spáchané po jeho účinnosti, tj. po 1. 10. 2015.

V.2. Porušení dopravní značky č. B11

30. Žalobce dále namítl, že nebylo prokázáno, že by nerespektoval značku č. B 11 („Zákaz vjezdu všech motorových vozidel“) s dodatkovou tabulkou „Mimo vozidel s povolením MěÚ Pec p. Sn. a Správy KRNAP“, neboť v rámci správního řízení nebyl dle jeho názoru proveden jediný způsobilý důkaz, ze kterého by vyplývalo, že žalobce s předmětným motorovým vozidlem v daný den a čas vjel do prostoru za touto značkou. V žalobě uvádí, že tuto skutečnost lze dovodit pouze z oznámení přestupku a úředního záznamu, což však nejsou podklady způsobilé prokázat rozhodnou skutečnost. Správní orgán tak

neprovedl dostatečné dokazování, v rámci kterého měli být vyslechnuti zasahující policisté.

31. Žalobce současně namítl, že k přestupkovému jednání z jeho strany vůbec nedošlo a ani dojít nemohlo, neboť s vozidlem na dané místo přijel jeho kamarád, a žalobce si jej na daném místě pouze převzal. Tuto skutečnost policistům na místě neuvedl, neboť nechtěl dělat kamarádovi problémy.
32. Fotografie dopravní značky, kterou měl řidič porušit, dle žalobce neprokazuje stav dopravního značení na daném místě v předmětném čase, neboť z ní není zřejmé, kdy byla pořízena. Umístění značky pak neprokazuje ani mapka vytvořená zasahujícími policisty, neboť se nejedná – na rozdíl od fotografie – o objektivní důkaz, ale pouze o jednostranný akt, který nebyl žalobcem potvrzen, a který byl vytvořen ještě před zahájením řízení. Z uvedeného žalobce dovodil, že se jedná o dokument povahy úředního záznamu, a tedy o podklad rozhodnutí, který není způsobilý sám o sobě prokázat rozhodnou skutečnost, v tomto případě umístění údajně porušené dopravní značky na daném místě a v daném čase.
33. Dle žalobce nebylo dále přestupkové jednání prokázáno, neboť správní orgán se vůbec nezabýval a nijak neprověřoval to, zda žalobce nedisponuje povolením od Městského úřadu Pec pod Sněžkou nebo od KRNAP. Žalobce v žalobě zastává názor, že pokud je obviněnému kladeno za vinu porušení dopravní značky, z jejíž závaznosti podle dodatkové tabulky plynou výjimky na základě povolení určitých subjektů, je správní orgán *ex offio* povinen od příslušných subjektů zjišťovat, zda obviněnému toto povolení udělily. Toto žalobce dovozuje z § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, neboť podle těchto ustanovení je správní orgán povinen zjistit stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, přičemž musí zjišťovat skutečnosti nejen obviněnému v neprospěch, ale též skutečnosti, které jej případně zproští viny.
34. Žalobce v žalobě uvedl, že neměl povinnost mít příslušná povolení u sebe nebo jej předkládat, a navíc o jeho existenci ani nemusel vědět, neboť povolení může být udělováno nikoliv jen osobně, ale též např. ve vztahu k určitému vozidlu, přičemž žalobce řídil vozidlo, jehož není ani provozovatelem, ani vlastníkem.
35. *Ex offio* se měl dle žalobce žalovaný zabývat i právním základem údajně porušené dopravní značky, ten však vůbec neprokázal, že údajné, dopravní značení bylo právně závazné, že mělo právní základ v opatření obecné povahy dle § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu. Přičemž nelze dle žalobce připustit, aby byl někdo sankcionován za porušení dopravní značky, která není právně závazná.
36. Výrok rozhodnutí o přestupku označuje žalobce za vadný, neboť mu v něm je kladeno za vinu, že nerespektoval dopravní značku, avšak již není uvedeno jakým způsobem tedy, zda například měl vozidlem vjet do oblasti ohraničené dopravní značkou B 11 anebo jinak například tak, že veřejně prohlásil „Nerespektuji dopravní značku“ aniž by do oblasti, na který se vztahuje značka B 11, skutečně vjel. Termín „nerespektoval“ nevyjadřuje jednání, za které by měl být žalobce postižen.
37. V této části žaloby žalobce zcela opomíjí fakt, že jednání bylo na místě podrobně zdokumentováno audiovizuálním záznamem a značným množstvím fotografií. I z uvedeného je zřejmé, kde se vozidlo nacházelo a kdo jej řídil. Tedy jedná se o osobu žalobce, který projel kolem policejní hlídky, porušil svým vjezdem předmětnou dopravní

značku a následně s vozidlem zastavil cca 50 metrů od policejní hlídky. K zastavenému vozidlu se dostavili službu konající policisté, kteří žalobce vyzvali k předložení potřebných dokladů (řidičského průkazu, občanského průkazu, osvědčení o registraci vozidla, dokladu o pojištění) a k předložení platného povolení k vjezdu za uvedenou zákazovou značku. Žalobce na místě předložil všechny požadované doklady, s výjimkou povolení k vjezdu, o kterém uvedl, že toto nevlastní. Žalobci byl vysvětlen přestupek, kterého se měl dopustit a se kterým žalobce nesouhlasil. Na místě bylo s žalobcem sepsáno oznámení přestupku, vozidlo bylo vyfotografováno a byl pořízen obrazový záznam. Oznámení přestupku odmítl žalobce podepsat, policisty odkázal na advokáta, který bude věc řešit. Konkrétní jméno neuvedl. K oznámení o přestupku, fotodokumentaci z místa přestupku ani k audiovizuálnímu záznamu z místa přestupku, které byly provedeny při ústním jednání dne 24. 1. 2017 jako důkazy (audioviz. záznam jeho celým přehráním), neměl zástupce žalobce žádné výhrady či připomínky (více viz bod 18). Provedené důkazy považuje krajský soud za způsobilé prokázat přestupkové jednání žalobce. Žalobcem rozporovaný úřední záznam ze dne 12. 3. 2016 nepředstavoval jediný ani klíčový důkaz o stavu věci, ale jednalo se pouze o podpůrnou listinu, která dle svého obsahu pouze shrnovala okolnosti zjištěné dalšími důkazními prostředky.

38. V posuzované věci spočívalo přestupkové jednání v nerespektování dopravní značky č. B11 „Zákaz vjezdu všech motorových vozidel“ s dodatkovou tabulkou č. E12 s textem „Mimo vozidel s povolením MěÚ Pec p. Sn. A Správy KRNAP“, a to místní pozemní komunikaci vedoucí od silnice č. II/296 směrem k lyžařské sjezdovce Javor – Ski areál Pec pod Sněžkou. Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Přestupkové jednání bylo spolehlivě prokázáno listinami založenými ve správním spisu, kdy audiovizuální záznam pořízený zasahujícím policistou událost dokumentuje. Uvedené je bezesporu jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem. Všechny listiny založené ve správním spisu jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tedy shledal, že správní orgány měly dostatečnou oporu pro odůvodnění svých rozhodnutí ve správním spisu a v odůvodnění se věnovaly zhodnocení těchto listin. Správní orgány uvedly, z jakých právních předpisů a ustanovení vycházely při svých úvahách.
39. Nelze přisvědčit ani námitce týkající se vypořádání odkazu na opatření obecné povahy. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně i z rozhodnutí žalovaného jasně plyne, jakou povinnost žalobce porušil. Výrok správního rozhodnutí v tomto ohledu splňuje zákonné náležitosti. Neoznačení příslušného opatření obecné povahy nepředstavuje vadu rozhodnutí. Ve vztahu k významu dopravních značek byl skutkový stav zjištěn dostatečně, obzvláště za situace, kdy nebyl žalobcem v průběhu správního řízení vůbec zpochybněn, a nebylo proto nezbytné provést důkaz předmětným opatřením obecné povahy. Více se krajský soud ztotožňuje s argumentací žalovaného na straně 7 odst. 2. napadeného rozhodnutí, na kterou ve zbytku odkazuje.

V.3. *Zavinění*

40. Žalobce dále namítá, že úvahy správního orgánu, kterými odůvodnil svůj závěr o zavinění žalobce ve formě nepřímého úmyslu, nejsou dostatečné, a tento závěr tak považuje za nepřezkoumatelný. Správní orgán podle něj bez bližšího zdůvodnění presumoval, že žalobce si údajně porušené dopravní značky všiml, a tedy, že věděl, že se dopouští přestupku. Takový závěr žalobce považuje opět za nepřezkoumatelný, neboť nelze jen tak presumovat, že si řidič všiml každé dopravní značky. Dovozovat lze pouze to, že si značky všimnout měl (pokud byla viditelná a čitelná). Tedy již intelektuální složka nepřímého úmyslu nebyla prokázána ani přezkoumatelně odůvodněna.
41. I kdyby správní orgán prokázal, že žalobce povolení neměl, a přesto do prostoru za značkou č. B 11 vjel, ačkoliv věděl, že bez povolení tam vjet nesmí, nebylo by z toho možné dovodit, že žalobce jednal v nepřímém úmyslu, neboť za těchto hypotetických skutkových okolností mohl žalobce rovněž jednat ve vědomé nedbalosti, nebo také v přímém úmyslu.
42. Závěr správního orgánu o zavinění ve formě nepřímého úmyslu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.
43. Žalobci nelze přisvědčit ani v otázce nedostatečně odůvodněného závěru o zavinění. Podle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Z toho vyplývá, že pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. NSS uvádí, že zavinění je vnitřním (subjektivním) psychickým postojem pachatele přestupku k protiprávnímu jednání a k jeho následku (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2007, č. j. 4 As 40/2007 - 53). Druh zavinění pachatele se určuje za pomoci tzv. složky vědomostní (zda a jak pachatel ví) a složky vůle (zda a jak pachatel chce). Zatímco složka vědomostní musí být přítomna jak u úmyslného, tak u nedbalostního zavinění, složka vůle pachatele je vyhrazena jen pro zavinění úmyslné. Nedbalost může být vědomá nebo nevědomá a úmysl může být přímý nebo nepřímý (§ 4 zákona o přestupcích).
44. V posuzovaném případě žalobce argumentuje, že přestupek nespáchal v nepřímém úmyslu, nýbrž z nevědomé nedbalosti. Pro zavinění formou nevědomé nedbalosti musí být naplněny kumulativně dva znaky. Prvním z nich je, že pachatel přestupku nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Druhým znakem je skutečnost, že pachatel o tom vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.
45. K okruhu těchto námitek krajský soud uvádí, že je hodnotí jako nedůvodné i spekulativní, neboť žalobce je neuplatnil ani na místě prováděné kontroly a v řízení pak zůstal zcela pasivní. V žalobě dokonce uvádí, že vozidlo vůbec neřídil. Jeho argumenty si tak odporují. I kdyby se žalobce dopustil přestupku z nedbalosti (přehlédl-li by svislou dopravní značku a v důsledku toho porušil jí uložený zákaz), byl by odpovědný za přestupek a tato skutečnost by tedy neměla žádný vliv na rozhodnutí o jeho vině. Měla by vliv toliko na výši sankce, která však byla v nyní projednávané věci stanovena v nejnižší možné výši, při samé spodní hranici zákonem vymezené sazby.

V.4. *Retroaktivita*

46. Nepřezkoumatelnost žalobou napadených rozhodnutí, spatřuje žalobce také v tom, že z nich není zřejmé, podle jaké časové verze příslušných zákonů a jiných právních předpisů bylo rozhodováno. Z těchto rozhodnutí vyplývá pouze to, že bylo rozhodováno „ve znění pozdějších předpisů“ což je však značně neurčité, neboť to může zahrnovat libovolnou časovou verzi právního předpisu kromě jeho zcela původní verze, kdy právní předpis poprvé nabyl účinnosti.
47. K obecným zásadám novelizace krajský soud konstatuje, že novela, ač obsahově vázána na právní předpis původní – novelizovaný, je právním předpisem samostatným. Má svou vlastní platnost a svou vlastní účinnost. Ode dne své účinnosti se však její obsah stává obsahem právního předpisu novelizovaného. Po novelizaci platí (původní) právní předpis ve své změněné podobě, avšak pod svým původním označením – tj. názvem (pokud nebyl sám novelou změněn), pořadovým číslem a ročníkem Sbírky zákonů. Při obvyklé citaci novelizovaného zákona se uvádí jeho původní označení s dodatkem: „ve znění zákona...“, anebo, bylo-li novel více, lze použít dodatku: „ve znění pozdějších předpisů“ nebo „ve znění novel“. (Např. Ústava České republiky je „ústavní zákon č. 1/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů.“) Stejně tak lze při citaci novelizovaného zákona užívat rovněž dodatku „v platném znění“. Právní norma novější (pozdější) vždy nahrazuje normu starší (dřívější), právní předpis novější nahrazuje právní předpis starší. I bez výslovné derogace se starší normy ruší novými normami, pokud starší normy nemohou vedle nových obstát. Neurčitost v označení, které je žalobou napadáno krajský soud neshledal.
48. Žalobce pak současně namítá porušení práva na spravedlivý proces, neboť správní orgány se nezabývaly otázkou, zda novější právní úprava, která nabyla účinnosti teprve po spáchání údajného přestupku, není pro žalobce příznivější.
49. K této námitce krajský soud uvádí: k základním principům vymezujícím kategorii právního státu, kterým je i Česká republika (srov. čl. 1 Ústavy České republiky), patří princip ochrany důvěry občanů v právo a s tím související princip zákazu zpětné účinnosti právních norem. Výjimka, zakotvená v čl. 40 odst. 6 větě druhé Listiny, se vztahuje pouze k oblasti trestání. Jde o naprosto obecnou námitku žalobce, kterou soud neshledal důvodnou.

V.5. Vady výroku

50. V tomto bodu žaloby žalobce namítá, že ve výroku absentuje odkaz na § 12 zákona o přestupcích, které obsahuje pravidla pro výměru sankce, a odkaz na § 13 zákona o přestupcích, který stanovuje podmínky pro uložení pokuty, a nepochybně se tak jedná o ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno ve smyslu § 68 odst. 2 správního řádu, a proto by tato ustanovení měla být ve výroku uvedena.
51. Dále žalobce namítá neurčitost popisu skutku ve výroku, neboť z výroku není zřejmé konkrétní jednání žalobce, kterým mělo dojít k naplnění dané skutkové podstaty, resp. k porušení značky č. B 11.
52. Ve výroku je totiž pouze uvedeno, že žalobce tuto značku nerespektoval, což je však obecné a vágní. Ve výroku by mělo být dle názoru žalobce uvedeno, že on jako řidič motorového vozidla vjel do prostoru za značkou č. B 11, aniž měl povolení od Městského úřadu Pec pod Sněžkou, nebo od „KRNAP“. Jelikož tyto skutečnosti z výroku nevyplývají, je nutné dovodit, že je výrok vadný, neboť popis skutku ve výroku musí umožňovat subsumpci, což v tomto případě výrok nesplňuje.

53. Žalobce rovněž považuje za nedostatečné též určení místa skutku, neboť není zdejší, a neví, kde se nachází lyžařská sjezdovka Javor – Ski areál Pec pod Sněžkou a ani kde se nachází parkoviště „P4 Zelený potok“, a žalobce ostatně namítá, že to neprokázal ani správní orgán.
54. Žalobce je názoru, že místo skutku by mělo být ve výroku specifikováno dostatečně konkrétně pro každého, a nikoliv pouze pro osobu znalou místních poměrů. Místo skutku by tedy mělo být specifikováno např. pomocí odkazu na adresu nebo parcelní číslo přílehlé nemovitosti, neboť tyto údaje jsou evidovány ve veřejném seznamu (Katastr nemovitostí, Registr územní identifikace, adres a nemovitostí), akceptovat lze též GPS údaje, neboť jsou trvalé a snadno použitelné.
55. Žalobce tedy namítá, že místo skutku ve výroku je neurčité, neboť tak k přestupku mohlo dojít v podstatě na jakékoliv pozemní komunikaci, která vede od silnice č. II/296, což je velmi široké vymezení. Žalobce přitom namítá, že nikoliv na každé z těchto pozemních komunikací je značka č. B 11, navíc s danou dodatkovou tabulkou, a je tak nutné namítnout vadu výroku obdobnou té, kterou NSS posoudil jako zrušovací vadu v rozsudku ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42.
56. Z výroku by totiž mělo být zcela jednoznačné, že ke skutku, který má spočívat v porušení dopravní značky, skutečně došlo v úseku platnosti této dopravní značky.
57. K námitce žalobce, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahuje odkaz na § 12 a 13 zákona o přestupcích, krajský soud uvádí, že uvedená ustanovení ukládají správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty přihlídnout k závažnosti spáchaného přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl přestupek spáchán a dále maximální výši pokut ukládaných dle zákona o přestupcích. Promítnutí této povinnosti je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši. Správní orgán I. stupně na str. 4 odst. 4 svého rozhodnutí podrobně popsal, jakými kritérii se při určení výměry pokuty řídil, kdy mimo jiné uvedl i samotné ustanovení § 12 zákona o přestupcích. Tato kritéria krajský soud shledal v naprostém souladu s § 12 zákona o přestupcích. Krajský soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu je zřejmé, že správní orgán vyměřil pokutu s ohledem na zákonná kritéria uvedená v § 12 a § 13 zákona o přestupcích a dostál tak své povinnosti. Námitka absence odkazu na § 12 a § 13 zákona o přestupcích není důvodná.
58. K nedostatečnému určení místa skutku krajský soud konstatuje, že NSS se ve své rozhodovací praxi mnohokrát zabýval otázkou vymezení místa spáchání přestupku. Závěry plynoucí z příslušné judikatury NSS shrnul v rozsudku ze dne 16. 7. 2015, čj. 4 As 63/2015-52: *„Místo spáchání přestupku lze určit s větší či menší přesností, přičemž je třeba odmítnout úvahy o nutnosti specifikovat místo spáchání přestupku v každém případě s přesností na 1 m pomocí GPS souřadnic. V případě překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci bude podstatné, zda se (jako v případě věci posouzené v rozsudku čj. 9 As 80/2014 – 37) jedná o velkou obec či město s komplikovanou dopravní situací (křížení více pozemních komunikací, množství dopravních značek stanovících místní úpravu nejvyšší povolené rychlosti apod.) a zda přesné určení místa je rozhodné pro posouzení toho, zda došlo ke spáchání přestupku (jako tomu bylo právě v případě posuzovaném v rozsudku č. j. 4 As 28/2010 – 56, kde bylo sporné, jestli žalobce byl měřen před nebo za značkou označující začátek a konec zastavěného území obce, případně v jaké vzdálenosti od této značky, nebo ve*

věci rozhodované rozsudkem č. j. 9 As 214/2014 – 48, kde byla v rámci výrokem vymezeného úseku pozemní komunikace dopravním značením měněna nejvyšší povolená rychlost). V případech, kdy přestupek byl spáchán v menší obci a žalobce nečiní sporným, že by absence určitějšího vymezení místa měření měla vliv na posouzení otázky překročení nejvyšší povolené rychlosti, pak požadavku zákona postačuje i širší vymezení místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí.“ V rozsudku ze dne 7. 6. 2016, sp. zn. 10As 44/2016, NSS, návaznosti na výše citovaný rozsudek, uvedl, že: „Smyslem konkrétního vymezení místa přestupku je zejména vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, vyloučení překážky věci rozhodnuté, určení rozsahu dokazování a zajištění řádného práva na obhajobu. Zda je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, přičemž závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtrženě od kontextu případů, které byly těmito soudy rozhodovány. Vždy je třeba přihlídnout k velikosti obce, složitosti dopravní situace a také k úvaze, zda je přesné určení místa přestupku rozhodné pro posouzení toho, zda ke spáchání přestupku došlo.“ V souzeném případě bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vymezeno takto: „v obci Pec pod Sněžkou, ...na místní pozemní komunikaci vedoucí od silnice č. II/296 směrem k lyžařské sjezdovce Javor – Ski areál Pec pod Sněžkou“. Dopravní situace v obci není nijak složitá, což lze seznat i z mapy, jež je součástí správního spisu. Místo spáchání přestupku bylo v posuzovaném případě vymezeno dostatečně, vymezení místa spáchání přestupku formulací uvedenou ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí nezpůsobovalo nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

59. Je-li ve výroku uvedeno, že žalobce jako řidič motorového vozidla nerespektoval dopravní značku zakazující vjezd, krajský soud tuto formulaci hodnotí jako naprosto srozumitelnou, umožňující subsumpci, tedy podřazení zjištěné skutkové podstaty (vjezd vozidla řízeného řidičem do prostoru za zákazovou dopravní značku) pod odpovídající právní normu.

V.6. Materiální stránka přestupku

60. Ve své poslední žalobní námitce se žalobce vyjádřil k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí prvního stupně, kdy uvedl, že správní orgán by se měl zabývat tím, zda vůbec vzniklo nějaké ohrožení či porušení zájmu chráněného zákonem danou značkou (který měl být blíže konkretizován) s ohledem na konkrétní okolnosti případu, tedy zejm. s ohledem na aktuální provoz, způsob spáchání, výhledové podmínky atp.
61. Dle žalobce byl postup správního orgánu ryze formalistický, neboť správní orgán v podstatě konstatoval naplnění materiální stránky přestupku z toho, že údajně došlo k porušení dopravní značky, čímž zcela ignoroval skutečnost, že při úvaze o materiální stránce přestupku je nutné zohlednit konkrétní okolnosti každého jednotlivého případu.
62. Dle právní věty rozsudku NSS ze dne 26. 10. 2005, čj. 6 As 65/2004-59: „Jednání, kterým byl porušen příkaz stanovený v § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, řídit se dopravními značkami (zde: stání bez parkovací karty na místní komunikaci označené dopravní značkou IP 62 „Vyhrazené parkoviště“), naplňuje formální znaky skutkové podstaty přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Materiální znak (§ 2 odst. 1 posledně citovaného zákona) je naplněn, pokud byl zaviněným jednáním porušen zájem společnosti (zde: organizace dopravy na místní komunikaci).“ V nyní posuzovaném případě byl zájem

společnosti s ohledem na místo spáchání přestupku zřejmý a to ochrana přírody a krajiny.

63. Žalobce opominul vyjádření správního orgánu 1. stupně, který se materiální stránkou přestupku zabýval na straně 4. svého rozhodnutí, v odstavci 3., kde jasně uvedl, že chráněným zájmem, který žalobce svým jednáním porušil, byla organizace dopravy na určitém území a ochrana přírody. K tomu nutno zdůraznit, že přestupce se dopustil přestupku na území Krkonošského národního parku. Krajský soud se s touto argumentací ztotožňuje a tímto na ni stručně odkazuje.

VI. Závěr a náklady řízení

64. S ohledem na vše shora uvedené dospěl krajský soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
65. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 15. května 2019

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. S.